

Súd: Okresný súd Stará Ľubovňa
Spisová značka: 2C/169/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8513207160
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Danko Majdáková
ECLI: ECLI:SK:OSSL:2014:8513207160.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Stará Ľubovňa samosudkyňou Mgr. Dankou Majdákovou v právnej veci žalobkyne S. N., nar. X.X.XXXX, bytom I. č. XXX, XXX XX I., občianka SR, pr. zast. JUDr. Martou Konkolovou, advokátkou AK so sídlom Jarmočná 79, 064 01 Stará Ľubovňa, proti žalovanému I. N., nar. XX.X.XXXX, bytom I. č. XXX, XXX XX I., občan SR, pr. zast. Mgr. Marošom Ježíkom, advokátom AK so sídlom Mnoheľova 17, 058 01 Poprad v konaní o zriadenie vecného bremena - vylúčená vec z 2C/17/2013 taktó

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalobkyňa je **p o v i n n á** nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobou doručenou súdu dňa 4.3.2013 sa žalobkyňa domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by súd určil, že nehnuteľnosť - rodinný dom bez súpisného čísla, nezapísaný v katastri nehnuteľností, postavený na parcele KN-C č. XXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere 90 m² v katastrálnom území I., patrí do dedičstva po nebohom R. N., nar. XX.X.XXXX, ktorý zomrel dňa XX.X.XXXX. Zároveň svojou žalobou žiadala žalobkyňa určiť, že nadobudla vydržaním právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktoré pozostáva z jej práva prechodu peši, vozom aj motorovými prostriedkami na vedľajšiu cestu cez pozemok žalovaného - parc. KN-C č. XXX katastrálne územie I., zapísaný na LV č. XXXX vedený Správou katastra v Starej Ľubovni, pričom žalovaný je cez uvedený pozemok povinný trpieť vykonávanie práva prechodu žalobkyne a jej rodinných príslušníkov pešo, vozom a motorovými prostriedkami na vedľajšiu cestu.

Podaním doručeným súdu dňa 25.11.2013 žalobkyňa vzala čiastočne späť žalobný návrh v časti, v ktorej sa domáhala určenia, že nehnuteľnosť - rodinný dom bez súpisného čísla, nezapísaný v katastri nehnuteľností, postavený na parcele KN-C č. XXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere 90 m² v katastrálnom území I., patrí do dedičstva po nebohom R. N., nar. XX.X.XXXX, ktorý zomrel dňa XX.X.XXXX.

Uznesením č. k. 2C/17/2013-61 zo dňa 5.12.2013 súd konanie v časti určenia, že .vyššie uvedená nehnuteľnosť patrí do dedičstva po nebohom R. N. zastavil a zvyšok nároku žalobkyne vylúčil na samostatné konanie, vedené pod sp. zn. 2C/169/2013. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 28.12.2013. Pod sp. zn. 2C/169/2013 sa tak vedie konanie o určenie, že žalobkyňa nadobudla vydržaním právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktoré pozostáva z jej práva prechodu peši, vozom aj motorovými prostriedkami na vedľajšiu cestu cez pozemok žalovaného - parc. KN-C č. XXX katastrálne územie I., zapísaný na LV č. XXXX vedený Správou katastra v Starej Ľubovni.

Svoju žalobu v časti vydržania práva zodpovedajúceho vecnému bremenu odôvodnila žalobkyňa tým, že so svojim nebohým manželom, R. N., v rokoch 1955-1956 pristavili na parcele KN-C č. XXX/X o výmere 90 m² rodinný dom k rodinnému domu z roku 1929, pričom na tento účel požiadali o stavebné povolenie spolu s projektovou dokumentáciou. Žalobkyňa užívala predmetný pristavený rodinný dom spolu s nebohým manželom a od roku 1987 ho užíva žalobkyňa sama. Žalobca užíva a vlastní rodinný dom súpisné číslo XXX postavený na parcele KN-C č. XXX/X, avšak fakticky sa jedná o dva rodinné domy alebo o jeden rodinný dom, ktorý ma dve samostatné jednotky, ale jedna z nich nie je zapísaná v katastri nehnuteľností. Žalovaný popiera žalobkyňi vlastnícke právo k tomuto rodinnému domu, popiera jej právo chodiť po dvore, teda po parcele KN-C č. XXX v k. ú. I., ktorý užívala celý život a spolu s nebohým manželom aj vlastnila a ktorým sa prechádza na príhlú cestu za rodinnými domami a z toho vznikajú medzi účastníkmi konania nezhody. Žalobkyňa nemá inú možnosť, len sa obrátiť na súd, aby jej ten uznal vecné bremeno na prechod cez dvor žalovaného, aby mala prístup k pristavbe rodinného domu, ktorý obýva.

Súd účastníkom konania zaslal poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, žalovanému spolu so žalobou a prílohami. Žalovaného zároveň vyzval, aby sa k predmetu sporu písomne vyjadril v lehote 15 dní a v prípade, že uplatnený nárok v celom rozsahu neuzná, aby vo vyjadrení uviedol rozhodujúce skutočnosti na svoju obranu a pripojil listiny, na ktoré sa odvoláva a označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

Vo svojom vyjadrení zo dňa 15.5.2013 žalovaný navrhol žalobu zamietnuť, pričom vo svojom vyjadrení ohľadom vydržania práva zodpovedajúceho vecnému bremenu poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa vo svojej žalobe neopísala žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktoré by mali preukazovať splnenie dobromyseľnej, nerušenej a oprávnenej držby, resp. výkonu tohto práva voči žalovanému, a teda nepreukázala ani splnenie zákonných podmienok na zriadenie vecného bremena formou vydržania. Žalovaný má taktiež za to, že práve žalobkyňou uvádzané nezhody a konflikty vylučujú jej dobromyseľnosť a nerušenosť pri vzniku vecného bremena vydržaním.

Pojednávania sa žalovaný nezúčastnil, jeho neúčast' ospravedlnil právny zástupca súhlasil s pojednávaním v jeho neprítomnosti, preto súd v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p. pojednával v neprítomnosti žalovaného.

Na pojednávaní dňa 30.6.2014 súd pripustil zmenu žalobného petitu tak, že žalobkyňa nadobudla vydržaním právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktoré pozostáva z užívania prednej časti rodinného domu postaveného na parcele KN-C č. XXX/X zastavané plochy a nádvoria, ktorý nemá samostatné súpisné číslo ako aj z práva prechodu peši, vozom aj motorovým vozidlom cez pozemok parc. KN-C č. XXX k.ú. I., zapísaný na LV č. XXXX vedený Okresným úradom odborom katastrálnym v Starej Ľubovni.

Na pojednávaní práva zástupkyňa žalobkyne uviedla, že žalobkyňa vstúpila do oprávnenej držby najneskôr v roku 1954, keď sporné nehnuteľnosti začala užívala spolu so svojim manželom. Predná časť rodinného domu, ku ktorej sa žalobkyňa domáha zriadenia vecného bremena nemá súpisné číslo, pričom ide o dom, ktorý postavila žalobkyňa so svojim nebohým manželom. Nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom súdneho sporu nadobudol žalovaný v rámci dedičského konania po nebohom manželovi žalobkyne v roku 1987. Postavenie žalobkyne sa týmto dedičským rozhodnutím nezmenilo, pretože táto naďalej užíva predmetné nehnuteľnosti, teda prednú časť rodinného domu a pozemok, ku ktorému sa žalobkyňa domáha zriadenia vecného bremena. Pozemok bol vo vlastníctve nebohého manžela žalobkyne, žalovaný si vlastníctvo pozemku vyporiadal osvedčením. Žalobkyňa predmetné nehnuteľnosti užíva doposiaľ, avšak žalovaný jej v tomto užívaní bráni. Nezhody medzi účastníkmi konania podľa vyjadrenia právnej zástupkyne žalobkyne nastali v roku 2007.

Žalobkyňa na pojednávaní uviedla, že až po prvých nezhodách so žalovaným ohľadom užívania predmetných nehnuteľností na obecnom úrade zistila, že nie je vlastníčkou týchto nehnuteľností, ale že vlastníkom je žalovaný. Ďalej uviedla, že v rámci dedičského konania po jej manželovi a otcovi žalovaného nedošlo k uzavretiu dohody o zriadení vecného bremena k sporným nehnuteľnostiam.

Právny zástupca žalovaného na pojednávaní uviedol, že s podanou žalobou nesúhlasí, pretože žalobkyňi chýba zákonný dôvod - titul, na základe ktorého by žalobkyňa bola oprávnená cez pozemok

prechádzať, ako aj užívať prednú časť jeho rodinného domu, samotné prechádzanie a užívanie neznamená dobromyseľnosť. Z uvedených dôvodov navrhol žalobu zamietnuť.

Súd vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, oboznámením sa s obsahom predložených listinných dôkazov rozhodnutím o dedičstve D 285/87, reverzom zo dňa 15.11.1954, Geometrickým plánom zo dňa 2.4.2012, listami vlastníctva č. XX, XXXX, návrhom zmluvy o užívaní nehnuteľnosti, obsahom pripojených spisov tunajšieho súdu sp. zn. 2C/13/2013 a dedičského spisu sp. zn. D 285/87 na základe čoho ustálil tento skutkový stav:

Podľa výpisu z LV č. XXXX k.ú. I., žalovaný je okrem iného vlastníkom parcely registra „C“ č. XXX o výmere 287 m² ako aj rodinného domu súpisné číslo XXX postaveného na parcele XXX/X. Uvedené nehnuteľnosti, žalovaný nadobudol na základe dedičského rozhodnutia D 285/87 285/87-30/88 a Osvedčením o vydržaní N 323/98-98/99.

Z pripojeného dedičského spisu mal súd preukázané, že v dedičskom konaní po manželovi žalobkyne a otcovi žalovaného sa dedičia dohodli tak, že za preberateľa bol stanovený žalovaný. Zo znaleckého posudku, ktorý je súčasťou dedičského spisu vyplýva, že rodinný dom súp. č. XXX bol postavený v roku 1929, v rokoch 1954 až 1960 bola k starému domu urobená prístavba a aj prístavba - predná časť rodinného domu bola predmetom dedičského konania.

Z výpovedí žalobkyne, ktorú žalovaný nespochybnil mal súd preukázané, že predmetný rodinný dom sa skladá z dvoch častí, keď k pôvodnému domu postavenému v roku 1929 pristavila žalobkyňa so svojim manželom v rokoch 1955-1956 prístavbu, ktorej nebolo pridelené súpisné číslo. V tejto prednej časti rodinného domu súp. č. XXX žila žalobkyňa spolu so svojim manželom. Žalobkyňa po smrti manžela ostala bývať v prednej časti rodinného domu súp. č. XXX, pričom táto predná časť má o. i. aj svoj samostatný vchod, ústiaci do pozemku parc. č. KN C XXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 287 m² pre k. ú. I.. Vlastníkom tohto pozemku je žalovaný, ktorý k nemu nadobudol vlastnícke právo na základe vyššie uvedeného dedičského rozhodnutia a tiež Osvedčením o vydržaní č. N 323/98-98/99. Žalobkyňa využívala prechod cez tento pozemok bezproblémovo až do roku 2007, keď nastali problémy so žalovaným ohľadom užívania vyššie uvedených nehnuteľností.

Na základe takto ustáleného skutkového stavu súd právne uzatvára:

Podľa § 151n ods. 1, 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) vecné bremená obmedzujú vlastníka nehnuteľnej veci v prospech niekoho iného tak, že je povinný niečo trpieť, niečoho sa zdržať alebo niečo konať. Práva zodpovedajúce vecným bremenám sú spojené buď s vlastníctvom určitej nehnuteľnosti, alebo patria určitej osobe. Pokiaľ sa účastníci nedohodli inak, je ten, kto je na základe práva zodpovedajúceho vecnému bremenu oprávnený užívať cudziu vec, povinný znášať primerane náklady na jej zachovanie a opravy; ak však vec užíva aj jej vlastník, je povinný tieto náklady znášať podľa miery spolužívania.

Podľa § 151o ods. 1 OZ vecné bremená vznikajú písomnou zmluvou, na základe závetu v spojení s výsledkami konania o dedičstve, schválenou dohodou dedičov, rozhodnutím príslušného orgánu alebo zo zákona. Práva zodpovedajúce vecnému bremenu možno nadobudnúť tiež výkonom práva (vydržaním); ustanovenia § 134 tu platia obdobne. Na nadobudnutie práva zodpovedajúceho vecným bremenám je potrebný vklad do katastra nehnuteľností.

Podľa § 129 ods. 1, 2 OZ držiteľom je ten, kto s vecou nakladá ako s vlastnou alebo kto vykonáva právo pre seba. Držať možno veci, ako aj práva, ktoré pripúšťajú trvalý alebo opätovný výkon.

Podľa § 130 ods. 1 OZ, ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

Podľa § 134 ods. 1 OZ oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutelnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

Predmetom tohto konania je vydržanie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu spočívajúceho v užívaní prednej časti rodinného domu postaveného na parcele KN-C č. XXX/X a v práve prechodu žalobkyne pešo, vozom aj motorovými prostriedkami na vedľajšiu cestu cez pozemok žalovaného - parc. KN C č. XXX zapísanému na LV č. XXXX pre k. ú. I..

Vydržanie patrí k všeobecným originálnym spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva a pojmovo predstavuje nadobudnutie vlastníckeho práva, resp. iného práva dlhodobou držbou oprávnenou osobou, ktorá nie je vlastníkom. Predmetom vydržania môže byť hnutelná aj nehnuteľná vec, ktorá je individuálne určená. K zákonným predpokladom vydržania patria: a) nadobúdateľ je oprávneným držiteľom veci po celú vydržaciu dobu, b) nepretržitosť vydržacej doby, ktorou je neprerušovaný stav užívania predmetu vydržania počas zákonom ustanovenej doby, ktorá je pri hnutelnostiach tri roky a pri nehnuteľnostiach desať rokov. Držba práva môže byť oprávnená alebo neoprávnená. Najbežnejším prípadom držby práva je držba práva, ktoré zodpovedá vecnému bremenu, t. j. vecnému právu k cudzej veci (napr. právo na prechod cez pozemok suseda, právo na čerpanie vody zo studne umiestnenej na pozemku suseda a pod.). Predpokladom oprávnenosti držby práva je to, že držiteľ vykonáva právo zodpovedajúce napríklad vecnému bremenu pre seba a so zreteľom na všetky okolnosti a povahu konkrétneho prípadu je dobromyseľný, že mu toto právo patrí, aj keď z objektívneho hľadiska nemá na to žiaden právny dôvod. Držba je faktický stav, pri ktorom má držiteľ vec vo svojej moci, užíva túto vec a požíva plody a úžitky z tejto veci, disponuje ňou, prípadne vykonáva činnosť, ktorá pripúšťa trvalý alebo opätovný výkon.

Podľa ustálenej judikatúry k naplneniu dobrej viery nestačí, keď tvrdené právo k nehnuteľnosti bolo dlhodobo vykonávané, a vlastník nehnuteľnosti v jeho výkone nebránil, poprípade, že bolo vykonávané od nepamäti. Cez cudzí pozemok je možné prechádzať na základe rôznych právnych dôvodov; môže ísť napríklad o záväzkový vzťah, môže ísť o výprosu (vlastník pozemku prechádzanie iných osôb cez svoj pozemok trpí, aj keď im k tomuto prechádzaniu nevzniklo žiadne právo), alebo môže ísť o užívanie cudzieho pozemku ako účelovej komunikácie. Skutočnosť, že sa niekto chová spôsobom, ktorý naplňuje možný obsah práva zodpovedajúceho vecnému bremenu (napríklad prechádza cez cudzí pozemok), ešte neznamena, že je držiteľom vecného bremena. Držiteľom je ten, kto je so zreteľom ku všetkým okolnostiam v dobrej viere, že mu právo zodpovedajúce vecnému bremenu patrí. Spravidla to bude ten, kto vykonáva právo na základe právneho titulu, ktorý je neplatný, pričom ani pri zachovaní obvyklej opatrnosti o neplatnosti (respektíve skutočnostiach ju spôsobujúcich) ani nemusí vedieť, môže ísť aj o prípad takzvaného domnelého právneho dôvodu držby (putatívny titul), kedy titulu vôbec nie je, ale držiteľ práva je so zreteľom ku všetkým okolnostiam v dobrej viere, že tu taký titul je. Ako podmienka vydržania nepostačuje subjektívne presvedčenie držiteľa o tom, že vec alebo právo mu patrí, ale je treba, aby držiteľ bol v dobrej viere „so zreteľom ku všetkým okolnostiam“. Túto podmienku vykladá judikatúra tak, že posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom ku všetkým okolnostiam v dobrej viere, že mu vec alebo právo náleží (§ 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka), nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa. Dobrá viera držiteľa sa musí vzťahovať aj k okolnostiam, za ktorých vôbec mohlo vecné právo vzniknúť, teda aj k právnomu dôvodu („titulu“), ktorý by mohol mať za následok vznik práva. Dobrá viera musí byť podložená konkrétnymi okolnosťami, z ktorých možno usudzovať, že toto presvedčenie držiteľa je opodstatnené. Okolnosťami, ktoré môžu svedčiť pre záver o existencii dobrej viery, sú spravidla okolnosti týkajúce sa právneho dôvodu nadobudnutia práva svedčiace o poctivosti nadobudnutia, teda takzvaný titul uchopenia (objektívne oprávnený dôvod nadobudnutia držby, napríklad existencia zmluvy, ktorá je pre určitú vadu neplatná).

Povinnosť tvrdiť a preukázať tieto okolnosti pritom ťaží toho, kto tvrdí, že prišlo k nadobudnutiu práva vydržaním. K nadobudnutiu oprávnenej držby sa nevyžaduje existujúci, aj keď neplatný právny titul, alebo dokonca platný právny titul. Platné právo nevyžaduje k oprávnenej držbe žiadny titul, ide len o to, aby držiteľ bol so zreteľom ku všetkým okolnostiam v dobrej viere, že mu patrí, respektíve, že je subjektom držaného práva. Spravidla bude konať v skutkovom omyle, výnimočne môže ísť aj o omyl právny. Preto judikatúra uvádza, že držiteľ musí byť objektívne v dobrej viere, že tu taký titul je, aj keď v skutočnosti tu žiadny titul nie je. Oprávnená držba (pokiaľ nejde o držbu vlastnícku, prípadne držbu práva jeho subjektom) sa teda opiera o omyl držiteľa, ktorý sa domnieva, že je subjektom držaného práva. Otázka existencie dobrej viery sa posudzuje z hľadiska objektívneho, teda podľa toho, či držiteľ pri normálnej opatrnosti, ktorú je možné na ňom od neho požadovať, nemal a nemohol mať pochybnosti o tom, že mu právo zodpovedajúce vecnému bremenu patrí.

Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že v danej veci nie je splnenou podmienka dobromyseľnosti nadobudnutia práva zodpovedajúceho vecnému bremenu práva užívania prednej časti rodinného domu a prechodu a prejazdu cez pozemok žalovaného žalobkyňou.

Súd zdôrazňuje, že v konaní nebola preukázaná existencia dohody o zriadení práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, ktorá by zakladala oprávnené presvedčenie žalobkyne, že vykonáva právo jeho držby. Absencia takejto dohody znamená, že niet právneho dôvodu alebo právneho základu, že držba vecného bremena (práva užívania prednej časti rodinného domu a práva prechodu cez pozemok) je dobromyseľná a oprávnená.

Právo vecného bremena nebolo zriadené v rámci dedičského konania po manželovi žalobkyne a otcovi žalovaného dedičským rozhodnutím sp. zn. D 285/87 a nebolo zriadené ani v žiadnom inom právnom titule a nevyplýva ani z údajov uvedených v katastri nehnuteľností. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa bola prítomná pri prejednaní dedičstva po jej nebohom manželovi, musela mať vedomosť o tom, že rodinný dom so súp. č. XXX (ktorý pozostáva z dvoch častí) a príľahlými pozemkami zdedil jej syn, čiže žalovaný, ktorý sa stal výlučným vlastníkom týchto nehnuteľností.

Pretože niet ani len domnelého titulu (existujúceho ale neplatného), od ktorého by si žalobkyňa odvodzovala svoj nárok, v konaní nebola preukázaná ani prvá zákonná podmienka vydržania práva vecného bremena splnením ostatných podmienok pre vydržanie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu sa súd už nezaoberal.

Ak aj žalovaný trpí užívanie prednej časti rodinného domu a prechod a prejazd žalobkyne cez svoj pozemok, ide o výprosu, t. j. žalovaný nenamietal prechodu a prejazdu žalobkyne cez svoj pozemok, i keď na to nemala žiadne oprávnenie, najmä preto, že žalobkyňa je matkou žalovaného.

Pretože žalobkyňa nemohla byť dobromyseľná v tom, že jej patrí vecné bremeno v podobe užívania prednej časti rodinného domu a v podobe prechodu cez nehnuteľnosť vo vlastníctve žalovaného, nemohlo dôjsť z jej strany k vydržaniu práva zodpovedajúceho vecnému bremenu.

Nakoľko zo skutočností plynúcich z dokazovania vykonaného súdom vyplýva, že žalobkyňa existenciu svojho práva zodpovedajúceho vecnému bremenu, ktoré mala nadobudnúť vydržaním nepreukázala, súd rozhodol tak, že jej žalobu zamietol.

Na základe vyššie uvedeného a citovaných zákonných ustanovení preto súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

O trovách konania súd v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech súd priznáva náhradu trov potrebných na účelné uplatnenie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Na základe tohto ustanovenia súd priznal žalovanému ako úspešnému účastníkovi právo na náhradu trov konania od neúspešnej žalobkyne v zmysle § 151 ods. 7 O.s.p. v rozsahu 100 %, keďže mal plný úspech vo veci s tým, že po právoplatnosti tohto rozsudku súd rozhodne o výške náhrady trov konania samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať na tunajšom súde do 15 dní odo dňa jeho doručenia.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 O.s.p., skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Ustanovenie § 205a ods. 1 O.s.p. sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2 O.s.p.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.